

Tabor

Oltar v Vetrinski cerkvi – si tudi ti klečal
pred tem oltarjem, preden so te usmrtili?

TABOR
10-12 • 2013

VSEBINA

Papež Frančišek je predlagal, da oba nadškofa odstopita V duhu pokorščine sta se Anton Stres in Marjan Turnšek umaknila	145
Pogrom nad Cerkvijo kot politični trampolin – Ivan Štuhec, Matej Lahovnik	148
Cerkev in iskrenost – Rev. Ambrož Kodelja, Družina - 34.....	152
Prizadeti smo – Prof. Tina Romšak	154
Nori ples z zverjo – Ivan Kukar	156
Sinceramento – Andrej A. Poznič	160
Šmonovo brezno nad Logatcem	162
Dostojanstvo še živi – Ivo Žajdela	168
Italijansko - partizansko prijateljstvo – Janez J. Švajnger	174
Teharje – Mag. Ivan Korošec.....	176

*Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!*

Oktober–December 2013 • Ljubljana

PAPEŽ FRANČIŠEK JE PREDLAGAL, DA OBA NADŠKOFA ODPSTOPITA V DUHU POKORŠČINE STA SE ANTON STRES IN MARJAN TURNŠEK UMAKNILA

Ko je zvon stolnice sv. Nikolaja odbil dvanajsto uro, se je v galeriji na Krekovev trgu začela novinarska konferenca. Pripravila sta Apostolska nunciatura in Slovenska škofovska konferenca, sodelovali pa so apostolski nuncij v Sloveniji nadškof Juliusz Janusz, ljubljanski nadškof metropolit in predsednik Slovenske škofovske konference Anton Stres, mariborski nadškof metropolit in podpredsednik SŠK Marjan Turnšek ter generalni tajnik SŠK Tadej Strehovec.

Nuncij razočaran

Splošni običaj je, da tako pomembne dogodke oznanjajo v veliki dvorani nadškofijskega dvorca.

Tokrat si izbrali prostor umetnostne galerije, v stavbi Družine, kot da bi težko vsebino hoteli oplemenititi z umetniškim vtisom, da bo treba plačati 800 milijonov evrov dolga, ki visi na vratu mariborske nadškofije.

Kot prvi v vrsti in najodgovornejši za težko krivdo se je po nalogu papeške kongregacije za duhovnike moral umakniti ekonom mariborske škofije Mirko Kraševac, ki je odšel v benediktinski samostan v Šent Pavlu na Koroškem.

A to pot ni šlo za ekonomu, ampak za odpoved v službi v usodnem času njemu nadrejenih obeh delujočih slovenskih nadškofov metropolitov – ljubljanskega Antona Stresa in mariborskega Marjana Turnška.

Dostojanstvenike so fotoreporterji in televizijski snemalci čakali na hodniku, a so jih močje presenetili. Z vstopom skozi dvoriščna vrata, le par korakov od delovne mize.

Tajnik Strehovec je ob predstavitvi sodelujočih tudi jasno povedal, da vprašanja novinarjev niso predvidena.

Nuncij Janusz Poljak, ki smo ga ob cerkvenih dogodkih že občudovali, kako gladko mu teče Slovenščina, ni tokrat po naše izrekel niti ene same besede. Vse je povedal v angleščini in nikomur od prisotnih ni prišlo na misel, da bi zahteval slovenski prevod. Precej čudno za Cerkev, ki se postavlja na branik narodnega jezika.

Kot olajševalno okoliščino bi šlo nunciju šteti, da so mu pritisk dvignili mediji, ki so že zjutraj in vse dopoldne napovedovali odstop obeh nadškofov metropolitov. Sicer obvladano je nuncij malo razočaran z ravnanjem slovenskih medijev, ki so že anticipirali to INFORMACIJO.

V nadaljevanju so prebrali, da apostolska nunciatura v Sloveniji sporoča, da je sveti oče papež Francišek sprejel odpoved službi nadškofov metropolitov Stresa in Turnška. Odpovedala

sta se, glede na težko ekonomsko stanje, v katerem je nadškofija Maribor in v upanju, da bo njuna odpoved prispevala k obnovi življenja v Cerkvi na Slovenskem.

Da bi zagotovili redno vodenje obeh nadškofij je sveti oče imenoval novomeškega škofa msgr. Andreja Glavana za apostolskega administratorja ljubljanske nadškofije in celjskega škofa msgr. Stanislava Lipovška za apostolskega administratorja mariborske nadškofije. Služba jima preneha, ko nadškofijo prevzame novi nadškof.

Slovenska škofovska konferenca je že izvolila Andreja Glavana za svojega novega predsednika in Stanislava Lipovška za podpredsednika.

Izjavi ob umiku

Anton Stres je med drugim dejal, da finančni zlom družb, povezaih z mariborsko nadškofijo, meče senco na velik del življenja Katoliške Cerkve v Sloveniji in otežuje njeno poslanstvo, v Slovenski družbi. »Del odgovornosti za to nesrečo pade tudi nanj«.

Odgovorni pri Svetem sedežu v Rimu, ki so mi v osebnem pogovoru 29. aprila letos sporočili povabilo papeža Frančiška, naj se odpovem službi, ljubljanskega nadškofa metropolita.

Ko so bile opravljene pastoralne dolžnosti, sem to tudi storil in papež je odločitev sprejel.

Odhajajoči se je zahvalil vsem svojim sodelavcem na nadškofiji ter vsem duhovnikom in drugim pastoralnim delavcem ter vernikom za njihovo podporo in velikodušno sodelovanje.

»Skupaj z nadškofom Turnškom odločno zanikava, da bi bila

midva glavna krivca za razmere, ki so pripeljale do tega finančnega zloma.

»Škofija ni potopila zvonov, ampak zvonova sta potopila škofijo.«

»Boga prosim, da bi ta korak prispeval, da bi Cerkev na Slovenskem spet zaslužila ugled, ki si ga zasluži.«

S podobno izjavo je službo sklenil tudi Turnšek, potem, ko je sprejel papeževo povabilo, da se ji odpove. »Odgovorni mi ga je posredoval kongregacije za škofo eminenca Mark, cardinal Ouellet 30. aprila t.l.«

»To sem storil v iskrenem prepričanju da lahko ta gesta pripomore k prečiščevanju razmer v Cerkvi na Slovenskem. Zagotovi njenim predstavnikom večjo oznanjevalno in pričevanjsko moč v procesu nove evangelizacije sredi težavnih slovenskih družbenih razmer«.

Teolog Ivan Štuhec

Ekonomist Matej Lahovnik

POGROM NAD CERKVIJO KOT POLITIČNI TRAMPOLIN

Dr. Matej Lahovnik pravi, naj cerkev poplača male delničarje, to je problematično z več vidikov.

Cerkev kot pravna oseba na Slovenskem ne obstaja. Pravne osebe so škofije. Tako je pravna oseba mariborska nadškofija, kakor tudi Gospodarska rast, ki je v večinski lasti mariborske Nadškofije.

Mariborska nadškofija – tudi če bi želela, ne bi mogla poplačati malih delničarjev, ker je svoj celoten vložek izgubila.

Problem Slovenije je, da pravosodje ne deluje na to nas opozarjajo tudi iz tujine.

Bojim se, da bo epilog vsega odstop nadškofov, cela vrsta bankirjev in drugih vpletenih pa ostala na zelo dobrih položajih.

»Povejte mi«, je nadaljeval Lahovnik »koliko ljudi na visokih položajih v bankah je izgubilo službe? Službe so izgubili ljudje v podjetjih, ki so se zaradi prezadolženosti znašli v postopkih finančnega prestrukturiranja.

Sčasoma, ko se bo zgodila resna politična-ekonomska analiza vsega dogajanja bo zanimivo videti, kdo so dejanski akterji propadlih zgodb.«

Absurno je kriviti nadškofa za bančno luknjo

Ob koncu je Lahovnik dejal, da je Slovenija mlada demokracija, ki od osamosvojitve nima urejenega odnosa med Cerkvijo in državo. Ker odnosi niso urejeni, so posamezne pravne Cerkvene osebe skušale iskati materialno podlago na drug način. Ta se je izkazal za neprimerne.

Mnoge odločitve so bile napačne.

Čeprav je šla mariborska nadškofija v posel z dobrimi nameni, se je pokazalo, da je z dobrimi nameni lahko tlakovana tudi pot v pekel.

Čas bo postavil stvari na svoje mesto. Pozornost se pogosto obrne tja ker ni ključnega problema, da bi se prikrilo osebe, ki so ključne.

Namen manevra ključnih krivcev je po mnenju Lahovnika zelo prozoren: Razpršiti krivdo po celotnem okolišu, uporabiti generičen primer za celoten problem. In se izogniti individualni odgovornosti.

Obstaja kovček z dokumenti in imeni in ti bodo v prihodnosti curljali v javnost. Čim bližje bodo organi pregona ključnim krivcem, več teh dokumentov se bo javilo v javnosti.

To je politična instrumentalizacija tega problema za jasne politične cilje.

Mariborska nadškofija ni tajkun

Na trditev Ivana štuheca, da mariborska škofija ni ravnala kot tajkun, kar se v medijih kar naprej piše in govori. Če bi ravnala kot tajkun, bi se najbrže zgodba končala drugače in bi že bila podana kaka ovadba.

»V Sloveniji se je v času krize pokazalo, da imamo bogate lastnike propadlih podjetij.

Cela vrsta podjetij, tudi finančnih skladov je šla v stečaj in holdingov – Zvonova nista edina.

Če pogledamo lastnike teh propadlih podjetij in skladov, vidimo, da so to najbogatejši ljudje v Sloveniji.

Na eni strani imamo zlomljena podjetja, finančne sklade in male delničarje, ki so izgubili vse, po drugi strani pa so njihovi lastniki ob propadu teh družb močno obogateli.

V primeru zvonov tega ni, je dejal Lahovnik in dal za primer ljudi ki so za propad sprejeli objektivno odgovornost.

»Nobeden od njih ni vzel nobenega denarja. Še naprej živijo

skromno, kot so živeli pred zlomom. Meni ni znano, da bi denar odtekal na čudne lokacije, v finančne oaze, kar se je dogajalo v veliko drugih primerih.

Ni pa dobro, kar se dogaja sedaj, ko se vsevprek posplošuje in ustvarja vtis, da so bili »zafurani« samo zvonovi, vse druge zgodbe pa uspešne.

Niso bile. Enako se je dogajalo v drugih skladih. Nekateri so imeli srečo s certifikati, drugi pa ne.

Kriza je samo razkrila slabosti korporativnega upravljanja v Sloveniji, zaradi neučinkovitosti Regulatorja in tudi zaradi neučinkovitosti pravosodnih institucij«. Kredite so zvonovoma, ki sta čisto navadna finančna sklada, podeljevale banke, ki imajo svoje upravjalce.

Do sedaj na slovenskih sodiščih kljub vsem sporno podeljenim posojilom še nismo videli nobenega bankirja. Lahovnik je mnenja, da se po njegovem dogaja »medijski spin, ko bi nekateri radi prikazali, da je kriza v Sloveniji posledica tega, da sta Zvonova ali kar Cerkev, najemala kredite, to je neresnično!

Ni prav, da se ta primer uporablja za neke vrste »pogrom nad Cerkvijo«. Očitno bodo poskušali nekateri politični subjekti v nastajanju uporabiti in zlorabiti to temo za nekakšen politični trampolin, s katerega bodo odskočili naravnost v parlament.

CERKEV IN ISKRENOST

Če kdaj, smo danes duhovniki v velikem precepu, kako naj povemo, da bo prav in čim manj zamere.

Razno ovinkarjenje, kot smo ga navajeni v našem zamejstvu, se je že zdavnaj izvotlilo.

Sam imam kar nekaj problemov; mladina in skavti.

Kako lahko verni starši dopustijo, da ima skavtska organizacija voditelje, ki jih nikoli ne vidim pri maši, kaj šele, da bi v naših župnijah sodelovali? O tem se ne sme govoriti. Naša katoliška prosveta; kako so lahko člani Zveze katoliških pevskih zborov zbori, ki jih vodijo pevovodje, ki so daleč od cerkve, kaj šele njihovi pevci, da o njihovi vernosti pri njih sploh ne govorimo. Je to ohranjanje narodne identitete?

Verska gotovo ne, še zlasti slovenske ne - zaradi tega prihajamo vedno bolj v konflikte, češ, eni so stari in ne razumejo nič, drugi so mladi in imajo svoje poti, tretji pa dobro vedo, da je pač tako koristno, še zlasti, če se hoče pomolsti kakšen cvenk z druge strani konfina!

»Recite bobu bob in popu pop!« me je piknila moja mežnarica pri svojem običajnem nedeljskem poduku«, ki mi ga redno nameni, preden začne moliti rožni venec pred mašo biti iskren - povedati to, komur gre! Pohvaliti to, kar je pohvale vredno, in tudi pograjati to, kar ni dobro.

Vse to so vrednote, ki morajo obstajati, drugače se nam vse

skupaj zjalovi od poštenja do dobrote in življenja, ki ga vsi moramo tako ali drugače živeti.

Nejevoljen sem nad spodtikanjem ob Cerkev v Sloveniji (no, tole je pa res iz preteklosti). »Cerkev bo imela gozdove, ne pa ljudi!« Tako piše dr. Jože Pirjevec. Oprostite!

Ali Cerkev ne bi smela dobiti nazaj tisto, kar ji je bilo odvzeto? Če država vrne drugim, zakaj ne bi smela vrniti Cerkvi?

Pametna država bi rekla: »Tu imate gozdove, od njih boste plačevali davek, če pa ne boste z njimi dobro gospodarili, vas bomo kaznovali in vam bomo gozdove odvzeli.« Država bi tako pobrala svoje, Cerkev pa bi lahko z dohodki od gozdov poravnala izdatke.

Pri Slovencu, ne glede na to, ali je veren ali ne, ima vsaj ščepec kmečke pameti, ki bi to ne povzročilo nobenega verskega osipa! Kar je tvoje je tvoje, kar je pa moje, je pa moje, so rekli »tastari«!

* * *

Odstavitev, ne odstop dveh nadškofov!« Krivda sem. krivda tja! Res so krivi, da so podpisali določene akte. To pravno drži, se strinjam, pozabljamo pa, da so škofje ali nadškofje zaupali svojim sodelavcem ali tistim, ki so jim to pripravili in svetovali. Od tu dalje pa se piše nova zgodba!

Kdo lahko danes še komu zaupa? Kdo pri vsem tem nosi glavno krivdo?

Avgusta 2012 sem ležal v Ljubljani v UKC, pa me v sobi za intenzivno nego obišče znanec dr. Stres in mi med drugim reče: »Vem, da me žagajo, samo danes imamo v slovenski Cerkvi štalo!«

»Ja Tone, sem mu rekel, »pa ne po tvoji krivdi. Veš Pitagora se

ni prav nič razumel na Marksa, tako tudi teologi niste izvedenci za ekonomijo.

Kar je prišlo je prišlo po nekem načrtu, ki so ga nekateri prefinjeno pripravljali iz ozadja in mi, ki učimo poštenje smo jim zaupali, misleč, da so vsi pošteni, kot skušamo biti pošteni mi!»

Moj obiskovalec Tone se je zamislil in videl sem, da je imel solzne oči, ker se je že pred dobrim letom zavedal, da bo pred verniki, ki so mu zaupali, postavljen na sramotni stol, ker je delal po vesti.

Govoriti iskreno, odpirati probleme in o njih razpravljati je bilo in bo ostalo krščansko, kot tudi občečloveško.

In ko govorimo o vernosti v našem zamejstvu ali v mariborski cerkveni gospodarski polomiji, bodimo pošteni in ne nasedajmo slehernemu pisarjenju in natolcevanju, saj nekateri komaj čakajo, da to lahko znova napišejo in nas blatijo. Zakaj? Mislite, da zato, da bi se kaj spremenilo?

To na veliko trobijo, ker se bojijo, da bi poštenost prevladala in da bi se razkrili grehi in nelepe namere raznih »bogov«, katerim služijo mnogi novinarji.

Prof. Tina Romšak, Nevlje

PRIZADETI SMO

Spoštovani g. dr. Anton Stres! Ko nam je v nedeljo, 4. avgusta g. župnik Franc Oražem prebral vaše pismo, naslovljevo tudi na nas vernike, o vašem odstopu z mesta slovenskega metropolita in ljubljanskega nadškofa, so nas pretresle Vaše misli in besede.

Bolečino vatikanske zahteve ste molče nosili v sebi od aprila dalje – tudi ob vseh velikih dogodkih kot je zlasti mašniško posvečenje vse bolj redkih bogoslovcev. Takšne drže so zmožni le veliki ljudje!

Zakaj smo ob zadnjih dogodkih v slovenski Cerkvi prizadeti številni verniki?

Vse od Trubarja dalje doživlja naša Cerkev vzpone in padce. Tako preizkušana, kot je bila v 20. stoletju, pa najbrž ni bila še nikoli, pa tudi nobena druga evropska cerkev ne.

Gledano iz perspektive zvestih vernikov, ponižana in mučena Cerkev, z njo duhovniki in verniki, ki v preteklosti nismo pokleknili pred režimom komunizma.

Odstop kar štirih slovenskih nadškofov v slabem triletju? Ne izključujemo greha ne objektivne krivde posameznikov v zvezi z mariborsko nadškofijo, vendar mora biti krivda utemeljena in dokazana.

Nekdaj so modrovali, da v domovini ni prerokov, mi pa vemo gospod nadškof, da Vas kot vrhunskega teologa, filozofa znanstvenika ter etika spoštuje Evropa, prav tako vsi v donovini, ki smo kdaj imeli čast poslušati Vaša predavanja ali brebirati Vaša besedila.

Tudi Vaša zavzetost za pastoralni program »Pridite in pogledite«, kaže voljo za prenovo Cerkve in poglobitev osebne vere. S širino svojega znanja in spoznanj, evropsko razgledanostjo, delavnostjo in duhovnostjo, ste v svojem poslanstvu skrbeli za vsa bistvena vprašanja cerkvene institucije in osebnega odnosa kristjanov do Boga.

Čemu torej, ker verjamemo, da Ste v teh razsuli, pohlepnihi časih v največji meri skrbeli za duhovno rast kristjanov, raniti vrh slovenske Cerkve in vse nas, ki verujemo v Boga in njegovo pravičnost? Ja če nam je dovoljena svetopisemska primera z Jezusovimi besadami:

»Kdor je brez greha, naj prvi vrže kamen.«

Ugotovimo, da grešnica ni bila kaznovana!

Ivan Kukar

NORI PLES Z ZVERJO

Eden velikih slovenskih problemov je, da sploh ne odločajo formalni nosilci oblasti.

Marsikoga je presenetil odstop nadškofov dr. Stresa in dr. Turnška. Verjetno tudi njiju. Zakaj sta v resnici odstopila?

Glede na njune izjave verjetno tudi sama ne vesta oz. ne razumete resničnih razlogov. Nimam »informacij« iz zanesljivih virov, kar je celo bolje, saj so tovrstne »informacije« v Sloveniji že okužene z manipulacijo, zato je pri iskanju resnice bolje zanesti se na lastno pamet.

Marsikdo bo rekel, da je takšen način razmišljanja čista špekulacija, moj odgovor pa je, naj mi potem on pove resnico. Tukaj se dialog vedno konča s pomenljivim molkom.

Aroganca brez prostora za dialog

Sedaj že nekdanja ordinarija poznam le bežno, vendar sem imel v pogovorih z njima občutek, da kljub renično fascinantni

modrosti nista sposobna doumeti in razumeti človeške spletkar-ske narave. Ravno tako sem prepričan, da sta v duši zelo pošteni osebi z močno in pristno integriteto.

Zakaj potem v zadnjih dvajsetih letih nista bolj odločno kritizirala poslovnih praks, ki smo jim bili priča v mariborski nadškofiji?

Najprej zaradi tega, ker je bila za katoličane (laike in tudi klerike) kakršna koli kritika gospodarstva mariborske nadškofije in njenih akterjev absolutno jalova in dobesedno na ravni bogokletja.

Pa ne mislim, da niso številni laiki in kleriki v tem času postavljali zelo konkretnih vprašanj in kritik!

Odziv je bil vedno enako brezkompromisno aroganten, zato ni bilo nikoli niti najmanjšega prostora za dialog.

To velja tudi za dr. Stresa in dr. Turnška. Saj sem imel občutek, da sta bila do dejanskega propada gospodarstva mariborske nadškofije v zvezi z gospodarskimi vprašanji dobesedno »nič« in »ničesar« v nadškofiji, ker nista izkušena finančna strokovnjaka in ker so se odgovorni vedno sklicevali na mnenje strokovnjakov.

Avtonomijo družb in njihovih uprav, ter nadzornih svetov pri poslovnih odločitvah, na neinformiranje poslovnih skrivnosti teh družb ... mi je logično, da sta namesto ostre kritike raje preprosto zaupala zagotovilom o vzornem poslovanju.

Posebej, ker je pred krizo tudi izhajalo iz poslovnih rezultatov Zvonov, oz.gospodarska Rast Cerкви.

Na Slovenskem. Vedno pa je kronično primanjkovalo sistemskih virov za opravljanje socialnega in izobraževalnega poslanstva.

Zato ni ključno vprašanje zakaj se pred krizo nista javno uprla aktivnostim mariborskega gospodarstva. Česa takega v tedanjih razmerah ne bi storil noben škof.

Ali je v takšni situaciji utemeljeno uveljavljati objektivno odgovornost, hkrati pa molčati o odgovornih, ki so subjektivno odgovorni za nastalo situacijo?

»Nevidni vzvodi moči«

Končno vprašanje je: Zakaj so bile za vse slovenske katoličane »poslovne« aktivnosti mariborske nadškofije in družb, v katerih je imela večje ali manjše deleže, povzdignjena na raven tabuja, njeni akterji pa so imeli znotraj Cerkve status polbožanstev?

Iskren odgovor na to vprašanje je za slovenske katoličane preveč boleč, saj je solidarnost znotraj Cerkve zaradi totalitarizma postala del naše mentalitete.

V Sloveniji večina pomembnih zadev usmerjajo »nevidni vzvodi moči, ki jih nadzira ekonomska elita,« ki je po zasedbi skoraj identična bivši politični eliti. In ta elita ima tudi znotraj Cerkve na Slovenskem zelo močne nevidne vzvode moči.

Edem večjih slovenskih problemov je, da v bistvu sploh ne odločajo formalni nosilci oblasti. Pa naj gre za nadškofa ali predsednika vlade.

Ko sem bil zaposlen v kabinetu predsednika vlade, sem spoznal, da je predsednik v bistvu najbolj osamljena oseba. Če dela proti eliti, ga ta zelo hitro uniči. Če dela po njenih smernicah, ni več predsednik temveč najemniški vojak v službi elite. Tretja možnost pa je, da nič ne vidi, nič ne sliši in nič ne ukrene, elita pa lahko počne, kar ji ustreza.

Poleg tega pa se je tudi znotraj Cerkve ne Slovenskem pri ključnih odločitvah v nedavni slovenski zgodovini angažiral podoben krog ljudi ... poskus uničenja opozicije s projektom žlahntne konzervativne stranke, konec 90 let.

Miniranje večinskega sistema ob pomoči navedenih akterjev, je bilo za usodo Slovenije mnogo bolj usodno od fiaska gospodarstva mariborske nadškofije. Dobesedno je bil zločin proti narodu, saj si je elita zagotovila sistemsko okolje za netransparentno vodenje družbe z vsemi posledicami.

Tihi dogovor o nenapadanju

V nadaljevanju bi se spodobilo, da tudi Sveti sedež glede stanja v Cerkvi na Slovenskem kaj reče in ukrene saj je bil glede tega ves čas **modro tiho**, kar dejansko pomeni podporo tovrstnim praksam znotraj krajevne Cerkve.

Ne dr. Stres ne dr. Turnšek nista bila nikoli »ljubljenca« slovenske elite in sta kot taka za njo latentna nevarnost. Ne nazadnje pa se glede njune vloge v mariborski nadškofiji ni odkrilo prav nič novega, česar se ne bi vedelo že pred njunim imenovanjem.

Na srečo ima Sveti sedež pri katoličanih avtoriteto in oblast glede verskih vprašanj, ne pa tudi glede posvetnih in političnih vprašanj. Zato nam ne bo mogel nihče prepovedati kritike na posvetnem in političnem področju.

Upanje je, da bo sveti sedež v doglednem času postavil za nova nadškofa osebi, ki bosta sposobni, in pooblaščeni narediti red v Cerkvi na Slovenskem. Če bo objavil vsebinsko popolno in

konkretizirano poročilo z imenom akterjev v zvezi z delovanjem mariborske nadškofije.

Glede njihovih predlogov, poslov in odločitev, če bo raziskal razloge, zakaj o tem znotraj Cerkve na Slovenskem nikoli ni bila dovoljena nobena resnična razprava in kdo vse je bil za takšno stanje odgovoren ter zakaj tudi sam Sveti sedež ni že prej učinkovito ukrepal glede tveganih naložb mariborske nadškofije.

Andrej A. Poznič

SINCERAMENTO

Za nas je prišel čas streznitve in soočenja z resnico.

Ko sem pred več kot četrto stoletja prišel v Evropo, me je mami opozorila na nekatere težave v Cerkvi, v zahodni Evropi (pomanjkanje duhovnikov, uporno ljudstvo, brezvestno prejemanje zakramentov, nevera ipd.).

V Sloveniji je bilo drugače. Cerkveno javno mnenje je bilo prepričano, da smo »boljši«.

Pomanjkanje duhovnikov je bilo blago, tradicija močna, obisk nedeljskega bogoslužja visok, obisk veroučne šole množičen, ljudstvo mirno in krotko, stanje klera brez večjih pretresov ...

Včasih se je zdelo, da so mnogi cerkveni ljudje zadovoljni s tiranijo titoizma, ker to prinaša Cerkvi velike koristi. Pa je vendar vsaka tiranija greh in stanje nesvobode krivično.

Ko nam je uspelo odpraviti titoizem, ko smo sneli z naših davnih zastav rdečo zvezdo, ki je predstavljala vse zlo, ki smo ga

morali prenašati, ko smo postali ne le neodvisni, ampak predvsem svobodni, se je pokazalo, da smo sami sebe varali in si zatiskali oči pred tlečimi problemi, ki jih nismo reševali.

Cerkveno občestvo je živelo v modelu. Tik pred osamosvojitvijo se je končalo obdobje »velike zidarske prenove, ki je duhovnikom vzela najboljša leta in moči. Potrebno delo pa je – priznajmo si – duhovnike spremenila v gradbene strokovnjake, vzdrževalce kulturne dediščine, a nam vzela sloves dušnih pastirjev, strokovnjakov za človeško dušo in smerokazov na poti zveličanja.

Na koncu pa so nam z severovzhoda še pripravili kašo, ki nam je vzela tudi ugled »dobrih oskrbnikov«.

Zdaj smo torej na dnu, brez glave, brez pastirjev, brez ugleda, brez moči brez denarja, z dolgovi, brez množičnosti, ki je bila argument za naše cerkvene poteze. Dohitela nas je resničnost, ki je nismo hoteli videti in se nanjo nismo pripravljali.

Čas je za ustreznitev, čas je za pogum, da priznamo svoje grehe, krivdo in slabosti. Nihče ni brez greha:

škofje, ki so imeli radi množične birme in hodili na procesije. Duhovniki, ki so gledali na ljudi bolj na prireditvah, laiki ki so se otresali skrbi za družbo, v kateri živijo in se zatekali v intimnost svojih družin. Vsi skupaj pa smo le govorili o Kristusu in premalo bili z njim.

Zdaj smo neprostoovoljno in po lasni krivdi pod križem. Ali bomo ostali in dovolili, da nas Kristus vzame nanj?

Prepričan sem, da bo Cerkev v Sloveniji tudi tokrat znala vzeti svoj križ in izpiti kelih trpljenja do dna!

Kakor so naši bratje pred s svojo žrtvijo pred sedmimi dese-

tletji tlakovali pot naše svobode in samostojnosti ter tudi obstanka našega naroda, bomo mi danes s svojo pokoro in svojo žrtvijo tlakovali pot prenove, ki jo bo Jezus naklonil svoji Cerkvi na Slovenskem.

S križa prihaja odrešenje iz smrti ljubezen do življenja!
Zato ne obupaj mlada čreda, ker si v Kristusovih rokah.

ŠMONOVO BREZNO NAD LOGATCEM

Korenčanova hiša z mesarijo in klučavnico je enonadstropna stavba v Spodnjem Logatcu. Klavnica, v kateri so tik po vojni strašno mučili mladedoletne domobrance, ki so ostali doma. Z vabljivim pismom, so jih »vljudno« vabili, da naj se javijo v Spodnjem Logatcu, da jih vpišejo v nove sezname državljanov, ki bodo polnopravni državljani, v gradji socializma.

Javijo naj se čim preje, da ne bodo zamujali.

Antonija Kogovšek v knjigi »Odprti grobovi«, ki jo je uredil Franc Ižanec in je izšla leta 1970 v Argentini, pravi avtorica med drugim:

»V tej klavnici je Korenčan s svojimi pomočniki strašno mučil domobrance, ki so ostali doma. Brezsrčno jih je s pomočjo terencev iz Notranjske obešal kot živino na mesarske kljuke.

Ko jim je rezal kožo, ude, ušesa, spolovila in istikal oči, jezik, trgjal lase in nohte, je pred mesarijo igrala harmonika, da je prevpila krike mučencev.«

Leta 1990 so partizani nekdanje domobrance pobijali v tej

klavnici. To so bili na splošno mladoletni fantje, domobranski prostovoljci, ki niso odšli ob koncu vojne.

Nekateri bližnji domačini Korenčanovih so prepričani, da so iz njih delali klobase in prodajali njih mlado meso, v mesnici.

Samo iz Rovt, ki imajo danes okoli devetsto prebivalcev, naj bi šlo v klavnico osemdeset domobrancev!

Avgusta leta 1993 so prebivalci Rovt, ob cerkvi sv. Mihaela v središču vasi postavljali farne plošče na kateri so imena teh in drugih, ki so bili pomorjeni po vojni, ter napis:

Tu bereš imena 212 faranov, žrtev komunizma. Niso padli v boju. Bili si pomorjeni po končani II. svetovni vojni leta 1945 - 1946.

Ne ve se kje so njihovi grobovi. S spoštovanjem jih sprejema domači kraj.

Nikoli ne smemo pozabiti njihovih imen in mučenja.

Odkritja plošč se je udeležil tudi takratni obrambni minister Janez Janša s častno četo.

Ko so letos v Rovtah obeležili spomin, dvajset obletnice tega dogodka na katerega so vljudno vabili. Hkrati pa so obeležili tudi sedemdeset let domobranstva v Sloveniji in Rovtah ter evropski dan spomina na žrtve vseh totalitarnih režimov.

Slovesnosti se je udeležilo veliko ljudi od vse povsod. Na sredi vzpenjajoče in ovinkaste ceste od Logatca do Rovt, je stal komunist Pirjevec s ponerejeno partizansko kapo in ob njem nekaj moških z napisanimi letaki: »Kolaboracija je zločin.«

(G. Pirjevec, ali ste povedali vašim, da ste vajeni kolaboracije, še od prijateljstva, zunanjih ministrov, nemškega Von Ribentrop-a

in sovjetskega Molotov-a za nenapadanje z Hitlerjem in Stalinom?

Tega ti mladi fantje niso vedeli in tudi vi g. Jože Pirjevec ste najbrže že pozabili?)

V Rovtah se je zbralo okoli 2.000 ljudi. » Če bi bilo lepo vreme, bi zmanjkalo prostora«, je komentirala ena od udeleženk.

Prvi govor, s tovarnjaka, ki je v nedeljo služil za oder, je imel Logaški župan Berto Menard: **»Kar želimo danes izkazati, predvsem pa poudariti resnico, pa tudi pravičnost in spravo«**

Naslednja govornica je bila Iva Dimic podpredsednica Nove Slovenije.

Sledil je nastop Janeza Janše, ki so ga sprejeli z dolgim, navdušenim ploskanjem.

Povedal je dr. Pirjevcu in njegovim spremljevalcem:

»Da tisti, ki so že pred okupacijo dve leti kolaborirali s Sovjeti in Nemci nimajo nobene moralne pravice drugim očitati kolaboracijo«. Pojasnil je tudi, da so državljansko vojno povzročili komunisti in to načrtno, zato, da bi lahko prevzeli oblast, ki jo sicer na svobodnih volitvah ne bi nikoli dobili.

Največ navdušenja je povzročil s komentarjem, da v Sloveniji vladajo preddemokratske strukture, za katere je izraz »strici iz ozadja« »olepševalnica«, saj bi morali tej **na genocidu in privilegijah ukoreninjeni strukturi spet reči udbomafija.**

»Ta duši našo svobodo in naš razvoj, vrača totalitarno ideologijo in simbole, načrtno ustvarja protislovensko in proti evropsko ozračje, mlade in podjetne ponovno naganjajo iz države ter iz samostojne Slovenije ustvarjajo raj za balkansko narkomafijo«.

Nazadnje je Janez Janša pozval k odporu, s katerim se ne sme odlašati še nekaj let mesecev ali dni.

»NE« je ukazal Janša: **»Začeti se mora takoj, danes in vsak naj naredi, tisto kar more.«**

Za njim je Ivan Pavlič prebral govor zaradi boleznj odsotnega predsednika Nove slovenske zaveze Justina Stanovnika, kjer poziva Britance, da bi se morali že končno opravičiti za vrnitev domobrancev iz Koroške.

Na koncu programa je zbor zapel domobransko himno »Moja domovina«. Nato so začeli ljudje pristopati k Janši in se z njim rokovati in mu izražali zahvalo ter namenjali vzpodbudne besede. Drugi so glasno vzklikali, »Janša, Janša! ...«

Cerkev kliče

Janševemu nastopu je bil v nedeljo najbolj soroden govor nekdanjega dekana teološke fakultete dr. Janeza Juhanta, ki je imel glavno besedo pri maši, s katero se je začela slovesnost v Rovtahn.

»Domobranci so se zavedali, da čuvajo dom in rod, pač pa so proti svoji volji postali branik krščanskih izročil, vsega kar so ohranjali rodovi pred njimi.«

Pohvalil je ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana in druge odgovorne v času, ki so čutili, kaj prihaja nad naš narod. **»Iz globoke krščanske in človeške prisebnosti, niso nehali opozarjati in svariti pred grozečo nevarostjo komunizma, a so to svojo zvestobo s številnimi drugimi žrtvami plačali z mučniško krvjo, prezirom in poskusi izbrisa iz narodovega spomina.«**

Podobno kot Janša je menil, da je za grozodejstva kriva »zarota zla« med komunizmom in nacizmom. Tudi on je opozarjal na »spletkarje«, ki tudi danes »zase in za svoje privilegije teptajo resnico, pravičnost in človekovo dostojanstvo«.

»Kljub temu, da sodbo prepuščamo Bogu, nam apostol veva, da, če hočemo odrešenje, se moramo izogibati greha. Tako je ravnala večina vaših rojakov in vseh drugih žrtev, ki se jih spominjamo te dni. Obenem pa je treba tudi sedaj čuti pred vrati ter po svoji vesti in krščanski dolžnosti braniti resnico ter se zavzemati za pravičnost med nami.« je opozarjal dr. Janez Juhant.

Zarota zla

Večina zgodovinarjev ne pristaja na interpretacijo rimskokatoliške Cerkve, po kateri je ta zavračala komunizem, tudi zaradi pakta Sovjetske zveze z nacistično Nemčijo, v začetku vojne. Komunizem je bil nevaren za Slovenijo, ker je zanikal vero, ker je usužnjeval, človeka in njegovo dostojanstvo.

Cerkev je mnogo pred vojno odklanjala stran, ki je družila zlo komunizma z nacizmom. Ko še nikjer ni bilo komunizma, je duhonik po maši pokleknil na stopnjico pred oltarjem ter molil :

»Rešenik sveta reši Rusijo!«

Nasilje, ki so ga partizani izvajali nad slovenskim narodom, se je ta odločil braniti svoje domove in vasi. Partizani združeni v Narodni zaščiti in Vosu je umoril še pred julijem 1942, po ugotovitvi Inštituta za novejšo zgodovino, okoli 900 Slovencev, torej še preden je v Šentjoštu nastala prva legalna Straža v obrambo vasi in ljudi.

Z napadom in porazom Grčaric in Turjaka kamor so se utrdili slovenski nekomunisti, je zraslo Domobranstvo, – močna Slovenska narodna vojska, ki je bila partizanom. strah in trepet.

Prijatelji domobrancev

V Šentjoštu, Rovtah, po Dolenski, Notranjski, Gorenjski so se prijavljali fantje in možje v domobranske vrste, da se skoraj uničijo komunistične »brigade«, ki so ropale, pobijale, gonile v gozdove mladeniče, dekleta, gospodarje, duhovnike samotnih cerkva in zažigale naše vasi.

Stanje je bil obupno, dokler ni domobranska vojska posegla odločno in razbila »brigade.«

V Rovtah, okolici, bližnji in daljni, živijo ljudje, ki so po vojni izgubili sorodnike, pa še danes ne vedo kje so njihova trupla. V teh krajih je večina po vojni izgubila petino svojega prebivalstva. Čeprav so verne vasi, kjer so imeli veliko otrok, se je v številnih družinah povojni rodil otrok sredi petdesetih let.

Komunizem je bil do njih okruten še desetletja po tem, predvsem tako, da jim je onemogočil razvoj. V Šentjoštu, ki je deset minut vožnje od Rovt so na primer cesto od vasi asfaltirali šele po osamosvojitvi.

Razumljivo je, da je še danes komunizem kriv za vse težave. Prepričan je, da se mu je treba takoj upreti, preden povzroči še več koda.

Ko so v Rovtah postavljali plošče za pobite po vojni leta 1993, lepo obeležili domobranstvo, na katerega so bili in so vedno

ponosni. Letos na prireditvi so bile prve domobranske uniforme in zastave.

Tudi v Rovtah je bila skupina domobrancev prisotna in ponosna velikega spomina.

Ivo Žajdela

DOSTOJANSTVO ŠE ŽIVI (v premislek)

Oba dneva, v soboto, 24. avgusta in v nedeljo, 25. avgusta, sem bil v Rovtah nad Logatcem, kjer sta bili spominjskim slovesnosti ob 20. obletnici postavitve farne spominske plošče za žrtve lomunistične revolucije, 70. obletnici domobranstva v Sloveniji in Rovtah ter ob evropskem dnevu spomina na žrtve vseh totalitarnih režimov.

Obe prireditvi je spremljal bogat kulturni in pričevarski program. Rovtarjem je treba vsekakor čestitati za njihov program in izras dostojanstva. Niti malo se niso uklonili pritiskom častilcem, totalitarnih zločinskih simbolov. Prebivalci Rovt so se pri tem pridružili Šentjoščanom. Tako julija v Šentjoštu, kakor zdaj v Rovtah so izpričali jasno voljo, da v Sloveniji se ne damo in nas ni strah rdeče zvezde boljševoikov.

Že leta paradirajo na partizanskih slavjih, kar je svojevrstno teptanje lastnega dostojanstva. Ko pa so se julija nekateri prikazali v domobranskih uniformah, dostojanstveno so levičarji zagnali vik in krik.

V Šentjoštu pa poslali celo policijo, ki je zasliševala organizatorje spominskega dneva. Ali je zdaj policija v službi mitoma-

nov komunistične zvezde in ne več vseh Slovencev in zdravega razuma? Takšne policije res ne potrebujemo. Dovolj dolgo smo morali prenašati komunistično, udbovsko.

S tako imenovane desnice nikoli do zdaj ni prišel protestirat na partizanska slavja. V nedeljo, ko je v Rovtah slavnostni govornik bil spremljan z dolgim aplavzom in vsesplošnim odobravanjem spregovoril o resnici naše preteklosti in sedanjosti, so Pirjevčevi rdeči škvadristi, oktrancijani s totalitarnimi simboli prišli protestirat v bližino Rovt. Kot »izgovor« so si izbrali nepomemben partizanski spomenik, na Židovniku.

Vemo, da tudi Pirjevec dobro ve, da je šlo za politično dejanje, ki je bilo v svojem bistvu povzročeno s komunističnim nasiljem v obliki sistematičnih umorov, demoniziranja umorjenih žrtev. ropanja, ugrabljanja in požiganja naših vasi.

In izrazita pristranost predsednika Pahorja. Kdaj je povzdignil svoj glas ob grožnjah v Dražgošah. Spravil se je na Rovte in s tem pokazal kdo je.

Zakaj potem levičarji še vedno s takšno ihto blatijo nekdanje mrtve domobrance, zaradi gmotnih koristi. Med partizani je veliko notoričnih zločincev, ki že desetletja prejemajo denarne in druge privilegije, po smrti pa te privilegije »pripadajo« njihovim družinskim članom.

Ti »borci« so Slovenijo leta 1941 in 1942 spremenili v klavnico in koncentracijsko taborišče strahu. Brez rdeče armade, zločinski komunisti ne bi »osvobodili« prav nič.

Zato še enkrat, hvala Šentjošt in Rovte, za vašo držo dostojanstva. Takšnih krajev in ljudi, je še v Sloveniji.

Spoštovani krajanj Rovt, cenjeni gostje

Domobranci so se zavedali, da čuvajo ne le dom in rod, pač pa so postali branik krščanskih izročil, vsega, kar so ohranjali rodovi pred njimi. Zgodovina jim danes daje prav, saj so se uprli sovražniku človeštva, komunizmu, kot daje prav tudi tistim, ki so se uprli nacizmu.

Nikoli pa zgodovina ne bo dala prav spletkarjem, ki zase in za svoje privilegije teptajo resnico, pravičnost in človekovo dostojanstvo.

Treba je tudi zdaj čuti pred vrati ter braniti po svoji vesti in krščanski dolžnosti resnico in pravičnost

To je naš dolg do vseh, ki so zanju umirali.

Opravljamo človeško dolžnost, zasidrano v izročilu človeštva od pradavnine: spominjati se mrtvih, posebno tistih, ki so bili žrtve nasilja., saj so bili ti naše krvi, naših korenin.

To pravico vam prizna demokratičen svet s proglastitvijo dneva spomina na vse žrtve ne le Auschwitz in Srebrenice, pač pa tudi Roga, Hude jame, Toškem breznu, Krimске jame, Mozlja, Jelendola.

Spoštovani sestre in bratje, vaše telesa čakajo vstajenja nekje na slovenski zemlji. Hvala vam za vaše pričevanje.

Še beseda glavnega govornika, predsednika Janeza Janše:

20. stoletje v Evropi je rodilo dva velika zla Nacional socializem in komunizem. Trpelo je milijone ljudi zaradi obeh.še preje pa so naši primorski rojaki iskusi jarem fašizma.

V petek je minilo 74 let od zavezništva, ki sta ga sklenila Hitler in Stalin, dva največja zla človeštva.

Slovenski komunisti so bili preko Kominterne dve leti v za-

vezništvu in kolaboraciji z Hitlerjem in Stalinom. Podpirali so razkosanje Poljske in okupacijo Baltika in agresijo na Finsko Genocid v Ukrajini!

Slovenski komunisti ob napadu na Jugoslavijo aprila 1941 niso ustanovili Osvobodilne fronte. ustanovnem razglasu niso obsodili okupatorjev ampak Anglijo in Ameriko – imperialiste.

Komunisti so že na svoji 5 konferenci leta 1940 sklenili, da je zanje okupator sprejemljiv samo če ga bodo lahko izrabili za prevzem oblasti.

S pobijanjem svojih političnih nasprotnikov so sodelovali z okupatorjem. Stanje je bilo obupno.

Na tisoče Slovencev, ki so se v začetku pridružili partizanom, so prestopili na protikomunistično stran. Odpor kateremukoli zlu je bil legitimen! Spoštujemo vse, ki so se borili proti fašizmu in komunizmu Vsi, ki so umrli v teh odporih zaslužijo dostojen grob in naše spoštovanje!

V naravi človeka je, da se upre krivici. V naravi človeka je živeti svobodno in dostojno.

Komunisti so se v najbolj dramatičnem času okupacija lotili spreminjanje te narave. Vedeli so namreč, da svoboden človek nikoli ne bo pristal na njihovo diktaturo proletariata.

Porušili in v potokih bratovske krvi utopili, kot pravijo stari krivični red in vzpostavili novega.

V tem njihovem novem redu so pobili na tisoče ljudi, jih na tisoče mučili in zaprli, obenem pa več kot desetino naroda spravili v izgnanstvo. Seveda, zase so dobro skrbeli.

Celo nekateri največji zločinci slovenskega naroda, že 40 in več let prejemajo privilegirane pokojnine. Z zakonodajo, kakršne ne

poznajo nikjer na svetu, jim je uspelo del teh privilegijev prenesti celo na potomstvo.

Zanje ni noben problem napolniti Stožic ali Dražgoš z deset tisoč redno plačano proletarsko »gospodo«

Pri osvajanju Slovenije naš nasprotnik ni bila JLA, temveč slovenski komunistični klan. Za začetek je agresorju omogočil razorožitev slovenske TO.

Nekaj dni pred napadom na Slovenijo, so skupaj s hrvaškimi komunisti in BIH dali javno izjavo, da je za njih osamosvojitve sprejemljiva le, če se Slovenija začne pogajati po razglasitvi o novi Jugoslovanski povezavi.

Kučan in Ribičič sta celo med samo vojno prosila vplivnega italijanskega politika Pierra Fassina, naj Evropa v času Demosove vlade NE prizna samostojne Slovenje.

Strici iz ozadja je polepševalnica, ki velik del resnice zakriva.

V javnem prostoru je zmagovala laž, zato tranzicija ni uspela. Sodimo med tri članice EU, kjer se je to zgodilo. V Sloveniji nam danes preko monopolov v sodstvu, medijih, državnem aparatu, državnih podjetjih iz ozadja vladajo preddemokratske strukture. Ime zanje – je strici iz ozadja – je polepševalnica, ki velik del resnice zakriva. Ne gre za »strice« ampak na genocidu in privilegijih ukoreninjeno strukturo.

Spoštovani!

V Majniški deklaraciji smo zapisali leta 1989: »DA ŽELIMO ŽIVETI V SVOBODNI IN SUVERENI DRŽAVI SLOVENIJI.

Proti tej opredelitvi je bila le desetina prebivalstva – ostanki v zločin in privilegije zakoreninjenega komunističnega, ideološkega in represivnega aparata.

Slovenci nesporno imamo v svoji novejši zgodovini obdobje, ki nas je v veliki meri družilo. To je čas slovenske pomladi. Imamo vrednostno središče naroda. To središče demokracije je bilo in je še vedno največja ovira rdečim monopolom. Zato takšen napor, da se diskreditira osamosvojitvev in rehabilitira zločin in njegovi simboli.

Spopad med dobrim in zlim danes ne poteka – med komunističnimi in domobranskimi simboli.

Domobranstvo so komunisti fizično umičili, po 70. letih ne dovolijo niti dostojnega pokopa mrtvih. Vedno znova ga izkoriščajo v svoje propagandne namene – kolaboranti.

Pravi spopad danes poteka med komunističnimi simboli in vsem kar je za njimi skrito ali odkrito ter simboli Slovenske državnosti, ki jo komunistom ni uspelo preprečiti.

Iz tega razloga takšna ihta, da se rdečo zvezdo spravi na državne proslave.

Iz istega razloga na njihovem mitingu v Stožicah ni bilo niti enega evropskega ali slovenskega državnega simbola, ne zastave, ne grba, ne himne.

Današnje dogajanje v Sloveniji je nemogoče razumeti brez poznavanja resnice o naši preteklosti.

Brez tega, da se v skladu z resolucijo Sveta Evrope 1096 razgradijo monopoli totalitarnega režima, Slovenija nikoli ne bo izšla iz krize.

Šele po razgradnji teh monopolov bo mogoča tudi spravav narodu. Preje pa se morata zgoditi resnica in pravica.

Vsem našim mrtvim, žrtvam genocida in vsem žrtvam totalitarnih režimov pa se poklonimo z verzi Alojzija Gradnika:

*Ostal je rod in bo ostal –
ker sveta od tisočernih je grobov spomina
tu vsaka gora, reka in dolina
in vsaka misel dedov razodeta.*

Janez J. Švajnger

Italijansko – partizansko prijateljstvo

Judita Treven iz Rovt je svojem pismu v Delu navedla dva izmed umorov domačinov pri Šentjoštu, ki so ju umorili partizani iz dolomitov. Opis je pretresljiv, zlasti za vse, ki smo simpatizerji OF.

Enako sem bil pretresen pri drugih podobnih umorih. Toda največje spoznanje je bilo, da je partizane v dolomitih upravljala italijanska vojaška obveščevalna služba GAF Italijan iz Logatca.

Vodstvo OF iz Logatca za Notranjsko je obsodilo na smrt italijanskega agenta Rada Peharčka. Zaradi intervencije Josipa Rusa pri Borisu Kidriču, do likvidacije Peharčka ni prišlo. In prav

Peharček je nato postal komandant bataljona in nato pozneje komandant Dolomitskega odreda.

(Okupator z partizani se je sprenevedal, kot mu je kazalo prav)

Do začetka umorov je bilo okolo 80 odstotkov prebivalcev Rovt naklonjenih OF.

Maja 1942 so pripadniki Narodne zaščite (civilisti) iz Dobrove in okolice v zasedi napadli italijansko kolono in ubili ter ranili precej Italijanov. Toda s to zaščito niso obračunali Italijani, pač pa partizani.

Znameniti partizani pod Peharčkovo komando v vsem svojem času niso izvedli niti ene same akcije proti Italijanom. Morili so samo Slovence in požigali domačije slovenskih kmetov. Luigi Saurin – Slavc, ki ga je Peharček predstavil Logatčanom in partizanom kot sodelavca, je bil podtaknjen agent obveščevalne službe italijanske GAF.

*Lep Sveti Večer
in
doživete Božične dni*

*Vam iskreno voščijo
ZVEZA TABOR in
GLASILO TABOR*

Mag. Ivan Korošec

Teharje

Potopljeno taborišče mučenja in smrti. Po Angležih, katere smo smatrali za naše zaveznike, je bila predana slovenska vojska, izročena boljševikom v mučenje in strašno smrt.

* * *

Vlak je zjutraj ustavil na Celjski postaji. Komunisti, ki so nas čakali, so zagnali huronski krik in udarjali po vagonih, da nam je ledenela kri. Ko so odpirali zapahe vagonov, so stali komunisti v dveh vrstah, udarjali po nas s koli, palicami, opasači. Preklinjali so nas, Boga in Mater Božjo.

* * *

Partizan je zavpil: »Poveljnik bataljona naprej!« Naprej je stopil stotnik Rihar – Ice. Partizani so se zapodili vanj, kot razdražene ose. Zbili so ga na tla, udarjali po njem, brcali in mu trgali uniformo.

Čez čas sta ga dva domobranca dvignila, obrisala krvavi obraz in ga opirala, da je stal.

* * *

Oficirji naprej!« se je spet drl rdeči proletarec. Ker se niso javljali oficirji, je sel partizan ob vrsti in izbiral fante, kakor se mu je zdelo.

Bili smo sužnji, ki smo se morali obtoževati. »Mi smo bela garda, izdajalci in morilci slovenskega naroda!« Taki, okrvavljeni, raztrgani, umazani smo krenili po dolgi Bukovžljanski cesti, skozi mesto Celje in naprej. S konji so se zaganjali partizanski stražarji v nas.

»Lezi!« in poljubi slovensko zemljo, ki si jo izdal!« so kričali v nas.

Ivan Korošec v Teharjah (foto: Tamino Petelinšek)

Da bi vsaj kje bila luža umazane vode, posrkali bi še kamenje, pa je ni bilo.

* * *

Iz vrste se je utrgala mlada mamica z dojenčkom in stekla po polju.

»Stoj! Stoj!« so se drli nervozni stražarji. Vsaj tri brzostrelke so podrle oba.

* * *

Ko so nas prignali do vhoda taborišča, smo morali odložiti prtljago, pa denar, prstane, verižice, ure.

»Kdor bo imel najmanjšo smet v žepu, bo ustreljen«, je grozil rdeči vojak.

Oficirje in določene po partizanu, so nagnali v »bunker« skladišče z močnimi kavljji, na katere so jih obešali za noge, zvezane.

* * *

Blizu taborišča je bila stavba za požrtije in porno orgije partizanskih veljakov kje so izrabljali naša dekleta in mlade žene do onemoglosti. Vprašali so jih, katera ima brata ali fanta domobranca.

»Tam stopite v vrsto« Dolga vrsta jih je bilo.

Za stavbo jim je strojnica trgala življenja, ob kletvah, udarcih, zasramovanjih, kur...

Katere niso imele fanta so jih zjutraj pripeljali nazaj v taborišče za ponovne orgije.

* * *

Neke noči, že proti jutru, so prignali dekleta, ki so jokala in obtoževala. Ena med njimi je histerično kričala. Ko so prišli do barake, je udarjala z rokami in glavo ob deske lesene barake.

»Mila! Milan! Pomagaj!« Je klicala svojega fanta. Milan pa je visel obešen na kavljih.

* * *

Ko je nas dežurni vodil do kotla, kjer so se v kropu kuhali črvi za nas, so bile vrata »bunkerja« odprta.

Pogled v notranjost je bil grozen. Domobranci so viseli na kavljih, zvezanih rok, obešeni za noge. Nekateri so se zvijali, zdihovali, jamrali, da je segalo v dušo, ki je krvavela.

Partizani so jim pljuvali v obraz in jih žgali s cigaretami. Partizanke so jim vrezavale zvezde na lica in čela.

* * *

Od groznega prizora smo okameneli.

Zunaj pa zagledamo partizana, ki je z bičem podil višjega narednika Lojza Makovca. Skozi ušesa je imel prebodena z žico, ki je bila partizanu za uzdo.

* * *

Proti poldnevu so privedli iz »bunkerja« skupino častnikov, obvezanih kot mumije. Teško jih je bilo prepoznati. Resno smo ugibali kdo bi bil poznani. Ugotovili smo: Nadporočnik Kavčič, stotnik Rihar, poročnik Mušič in še nekaj. Krvavo lice in čelo je bilo zabuhlo. Stali so na vročem soncu do popoldne. Nato pa so jih odvedli za barako. Zakaj so obvezani, smo ugibali. Morda jih bodo zdravili, smo si naivno želeli.

V to naše razglabljanje, je odjeknil dolg rafal od boršta. Obstali

smo brez besede. Jokali bi pa se ni dalo. Trpljenje je nam usušilo solze. »Bog jim daj večni mir!« je zdihtnil kurat Polda Tone.

* * *

Riharja pa so razčtetverili s konji!

Blizu vrat civilne barake, je pripeljalo par konj voz »diro«. Kmalu za njim pa se primaje star velik osebni avto in se ustavi pred civilno barako. Iz njega sta izstopili dve partizanki in nekaj patizanov.

Ko so se razgledovali, je eden od partizanov zavpil proti civilni baraki:

»Tovarišice oddajte vse otroke do šestnajstega leta!«

* * *

Ukazovalni glas komunista je vsem zaprl sapo. Sekundo je bila grobna tišina. Na kar so partizani s »tovarišicami« udrli v barako in trgali otroke materam. Obupane matere so prižemale malčke k sebi.

Hotele so jih skriti v krila. Jok in klici mater so se utapljali v otroških prošnjah stegajočih rok: »Mamica! Mamica! Mamica!«

Partizani so jih odrivali s pestmi in brcami. Ko so napolnili avto so odpeljali. Dojenčke pa so zmetali na voz jokali so in se zvičalno pekočem soncu dokler niso v omotici utihnili. Za barako pa je voz obstal in dojenčke so metali z voza, kot naročena drva.

Dovolj dragi moji – predolga in pretežka je ta povest, ob kateri pa so ljudje v oblasti satana uživali.

Zdi se mi, da naši mrtvi bratje ne morejo imeti mirnega pokoja, dokler bomo mi ločeno polagali vence in svečke na njih grobove. Ob spominu na vse trpljenje mrtvih bratov, prosimo Boga vsak dan, da po njih zasluženju dosežemo med nami sodelovanje v iskrenosti in bratskem prijateljstvu zaradi naše drage Slovenije.

* * *

Tako nam Bog pomagaj!

KONČNO JE ODKRITA SKRIVNOST ENAJSTIH TITOVIH ŽAKLJEV

Tito je v trezorju hranil veliko bogastvo, poleg zlata tudi diamante.. Našli so še Karadžorčičejevo zapuščino – 150 predmetov z dragim kamenjem.

Srbska državna komisija je v narodni banki Srbije odprla titov trezor po skoraj 31. letih, ko so tam po odločitvi predsedstva SFRJ deponirali predmete Tita.

Srbski medij je ekskluzivno razkril še vsebino stvari v njem in sicer na podlagi popisa, ki so ga predali tedanjemu vodstvu.

Največ je zlata. Možno je, da gre za del državne rezerve in naj bi bilo v primeru sile ves čas na razpolago Titu in vodstvu rdžave. Vse v povezavi v s temi predmeti se je zgodilo med koncem marca in junija leta 1982. Ker so pričakovali zapuščinsko razpravo, dediči pa niso bili enotni.

Za tedanje vodstvo so bili še posebno neprijetne zahteve Titove vdove Jovanke, je obveljalo, da ti predmeti ne morejo biti del dediščine.

Trezor je odprt, pa vendar ni znano, ali je v njem zares vse kar so shranili pred tremi desetletij

Na zasedanju predsedstva SFRJ 30. marca 1982 je generani sekretar organa Ivan Dolničar, člane seznanil z vprašanji povezanimi z zapuščino Tita. Tedaj so sklenili, da se zlato deponirav trezor Narodne banke Jugoslavije, tej na razpolago se predajo tudi predmeti, ki so bili v lasti družine Karadžrčević.

Narodni banki Jugoslaviii so naložili naj s pomočjo strokov-

njakov oceni, kateri predmeti imajo posebno umetniško ali zgodovinsko vrednost, da bi jih predali ustreznim muzejem v SFRJ.

Zanimiva je tudi odločitev predsedstva, da nekatere predmete prodajo na dražbi.

Zato je zanimivo, da je veliko predmetov Tita ali Karadžorčević izginilo: ali so jih prodali, ali pa priključili državnim rezervam.

Narodni banki Jugoslavije so predali zlato – zlate palice in prah – v skupni teži 29,366 kg; 2662 zlatnikov- velikih in manjših; predmetov iz zlata, briljantov in diamantov, ki so bili last družine Karadžorčević.

Skupaj 149 kosov; 251 predmetov iz zlata in drugih dragih kovin, ki so jih po vajni vzeli iz trezora. Narodne banke Jugoslavije, jih zaplenili ali nabavili z državnimi sredstvi. Numizmatični denar večje vrednosti skupaj 1271 kosov; 13 odlikovanj ki so bila v lasti družine Karadžorčević; 18 kompletov srebrnih in pozlačenih posod; 83 predmetov manjše vrednosti, manšetni gumbi, cigaretnice, medaljoni, obeski, devize v gotovini 26 ameriških dolarjev, 36,000 nemških mark in 2.200 danskih kron.

Natančno 2,349.589,80 dinarja v gotovini, ki so jo našli v zgodovinskem centru, so nakazali na varčevalni knjižico, kjer je bilo skupaj z drugimi sredstvi od avtorskih pravic in drugega pričevanja denarja 4,933.715.85 dinarja;

Na deviznem računu 5.700.49 nemških mark. Posebej pa je navedeno, da so odlikovanja, spominske plakete - nekatere zlate, različne diplome, zahvale, priznjenja in štafetne palice evidentirali, a jih Narodni banki jugoslavije niso predali. U. S.

Impresivna lastnina

Vse kar je Tito dobil med skoraj 40 letnim terorjem je pedantno naštetu na 379 gosto natipkanih straneh v debelem spisu.

Najpodrobnejši popis Titove zapuščine vsebuje tisoče predmetov različne vrednosti, od neprecenjivih, kakršni sta kozaška sablja z zlatom in diamanti, ki mu jo je poklonil Stalin in ročno izdelana tuareška vladarska sablja iz 17. stoletja, ki mu jo je 1977 podaril Gadafi.

Tito je v trezorju hranil dragocene zlate predmete, briljante in diamante.

V trezorju je bilo največ zlata, kako je prišlo v Titovo rezidenco...?

Nekdanji ekonom
mariborske nadškofije
Mirko Krašovec /
Foto: Borut Krajnc

Škof dr. Gregorij Rožman, 31. 5. 1945.

Iz ljubezni do Cerkve

Papež Frančišek je sprejel odstop nadškofov metropolitov dr. Antona Stresa v Ljubljani in dr. Marjana Turnška v Mariboru.

Slovenski pisatelj Boris Pahor je na dan, ko je praznoval sto let, obiskal spomenik svojega prijatelja, pesnika, pisatelja in ustanovnega člana Osvobodilne fronte slovenskega naroda, Edvarda Kocbeka, park Tivoli, Ljubljana

(Foto: Matej Pavček)

**Slovenstvo
so ohranjali
tudi z
narodnimi
nošami .**

**Predsednik državnega zbora France Cukjati in Andrej Bajuk,
polagata venec na grobove po vojni pobitih domobrancev
v Kočevskem rogu.**

**Ponosni
domobranci
v Šentjoštu**

Obvestilo

S to številko Tabora zaključujemo ciklus 1953–2013, 60 let. Trudili smo se, da bi bilo vse pozitivno.

Vsem naročnikom, poverjenikom in bralcem Tabora se zahvaljujemo za pomoč.

Začeli smo z veliko dobre volje, da povemo vso resnico, kakor smo jo živeli, upajoč, da bo privedlo s časom do sprave. Vendar sedaj za to še ni prave volje. Morda pa kdaj kmalu.

»VREMENA KRANJCEM BODO SE ZJASNILA«

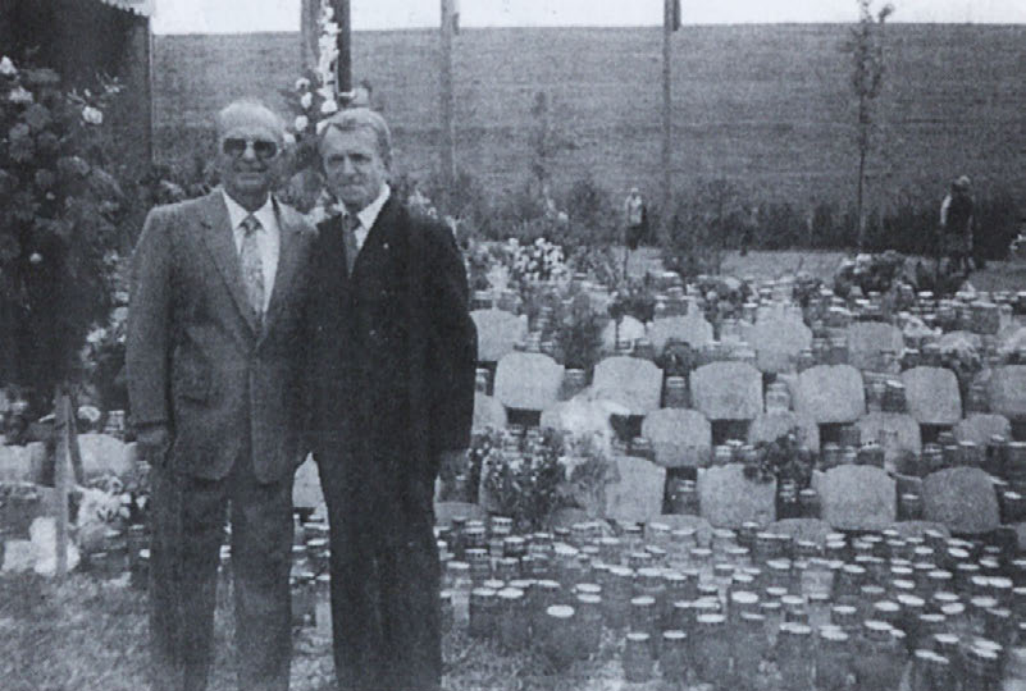
Lep pozdrav vsem,

»ki dobro v srcu mislimo«.

Mag. Korošec in sodelavci

**Protikomunistični shod v Ljubljani leta 1944,
general Rupnik in dr. Kociper**

Srečanje na Teharjah po 50 letih rešitve. Tone Švigelj iz Avstralije in Ivan Korošec iz Argentine. Dva izmed enajstih, zadnjega domobranskega juriša.

Velik spomenik za veliko imen žrtev revolucije

**Na Hrastniškem hribu
pri svojih umrlih**

Družina Primožič, 13 otrok, Irena je prva od leve

Dragi Janez Zdešar!

Ti odhajaš – Ti greš, kamor tem kliče Večni Poveljnik.

»Nasvidenje!« sva si voščila, ko sva se zadnjič razšla.

Veš Janez, da sinoči sem sanjal o tebi. Bilo je tam v Teharjah. Lep sončen dan je bil. Pa to sonce ni bilo sovražno kot ono tiste pomladi. Bilo je prijetno toplo.

Tudi stražarji so bili prijazni, dali so nam vode in kruha. Namesto bodeče žice po robu, so ciklame cvetele.

Ti, Janez, si pilil bodečo žico, da bi naredil odprtino do pregrade, ko bomo ušli, sredi noči. Pa se je žica spreminjala v tvojih rokah v snežno bele cvetove.

»Te rože bom nesel Mariji v zahvalo, si dahnil.« Bil si srečen naše rešitve. Zajela te je čudovita svetloba.

Zdrznil sem se, gledal in obstal.

Poklical sem te »Janez!« in se prebudil - - -

Naenkrat se je vse spremenilo. Ni bilo več rož, ne ciklam, ne belih cvetov. Tudi tebe, Janez, ni bilo. Prej čudovita svetloba je bila tema med barakami, ob katerih so bili burni stražarji, ki so pazili na dremajoča, raztepena telesa na bodečem kamenju.

Žejna, razpokana usta so prosila vode. Namesto vode pa sta stražarjeva kletev in bič utešila žejne.

Nad vso to hirajočo mladostjo pa so bili pritajeni vzdihni k Mariji, žalostni Materi Božji.

Snežno beli cvetovi – udarci s puškinim kopitom v obraz. Kri je silila v oči, usta. Umazani prsti in dlan so jo brisali v temi.

Janez, težko nam je v tej ločitvi. Ti, prostovoljec z dušo in srcem, si odšel v Večnost, mi pa smo ostali še na težki preizkušnji. Prosi pri Vsemogočnemu, da skoraj reši nas.

Ti si v družbi naših mučencev, ki so šli skozi satanske preizkušnje in so v večni slavi Boga.

Odrešenik, daj tudi nam doseči krono mučenišva, ne zaradi nas, zaradi Tvoje nebeške slave!

Vsem Tvojim, Janez, moje doživeto sožalje. Odpočij se v tej zemljici naši, katero si tako ljubil. Bila Ti je dražja od tvojega mladega življenja.

Z Bogom, dragi Janez! Z Bogom in --- Nasvidenje!

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov.

TABOR je last zveze DSPB - TABOR

Mnenje Tabora predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora.

Tabor izdaja konzorcij.

Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila.

• • •

TABOR is the voice
of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

• • •

TABOR es el órgano
de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos.

• • •

NAROČNINA (letna):

Za Slovenijo in Evropo 20 €.

Za vse druge države 20 USA dolarjev.

• • •

*Dopise, članke, poročila in nakazila
pošiljajte na naslov konzorcija:*

Mag. Ivan Korošec,

Bratov Učakar 90

1000 Ljubljana

Slovenija.

E-mail: ivankorosec@hotmail.com

• • •

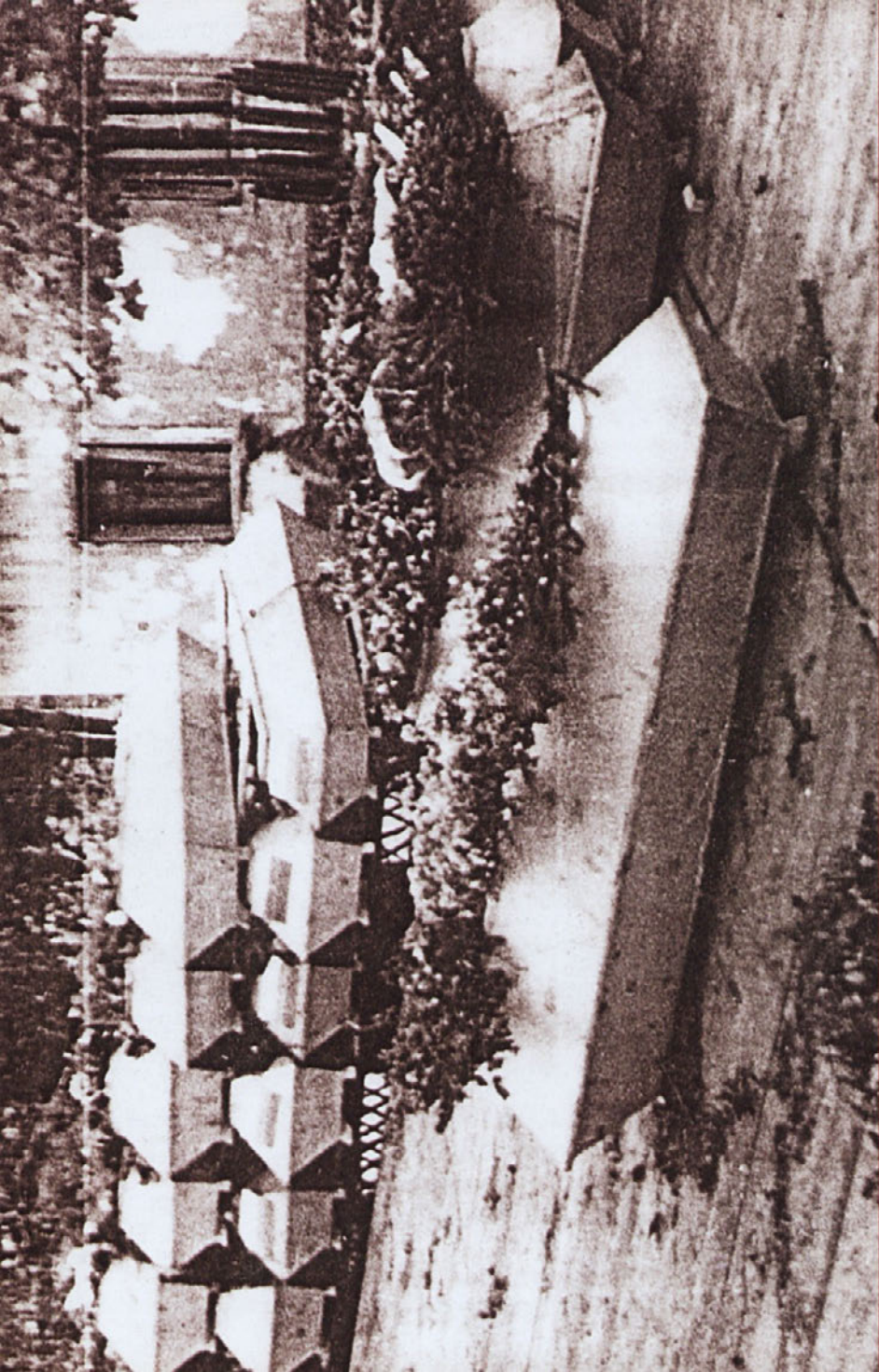
Glasilo Tabor ureja uredniški odbor

Tehnični urednik: Andrej Gale

Tiskovna poročila: dr. Peter Urbanc

Konzorcij: mag. Ivan Korošec

Tiskarna: Rudi Mišmaš, Šmarje Sap

Komunistične žrtve izkopane v Jelendolu